

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Bruse v právní věci **žalobce: E. Z.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Annou Burdovou, advokátkou, se sídlem Rohanské nábřeží 657/7, Praha 8, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 3. 12. 2012, č. j. 13305/12-1500-505085,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně podanou žalobou ve znění jejího doplnění ze dne 17. 1. 2013 domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „odvolací orgán“) ze dne 3. 12. 2012, č. j. 13305/12-1500-505085, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Chomutově (dále jen „správce daně“) ze dne 22. 6. 2012, č. j. 148868/12/182912500529. Tímto rozhodnutím správce daně podle § 264 odst. 1 a 2 a § 157 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a podle § 65 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), vyslovil, že rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku č. j. 26842/09/352971705108, které bylo žalobci doručeno dne 30. 9. 2009, z důvodu nedodržení podmínek stanovených uvedeným rozhodnutím pozbývá účinnosti dnem 22. 3. 2011. Žalobce

se současně domáhal toho, aby soud zrušil i rozhodnutí správce daně a uložil žalované straně povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Na tomto místě soud podotýká, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 5, § 7 písm. a) a § 20 odst. 2 zákona o finanční správě od 1. 1. 2013 přešla působnost z Finančního ředitelství v Ústí nad Labem na Odvolací finanční ředitelství, které tak od počátku soudního řízení v projednávané věci, zahájeného dne 21. 1. 2013, bylo žalovaným. Soud proto z úřední povinnosti provedl korekci v označení žalované strany a jednal s Odvolacím finančním ředitelstvím v pozici žalovaného.

V žalobě žalobce předeslal, že Finanční úřad v Bystřici nad Pernštejnem rozhodnutím ze dne 21. 9. 2009, č. j. 26842/09/352971705108, podle § 65 zákona o správě daní a poplatků prominul žalobci daňový nedoplatek – penále daně z příjmů fyzických osob v částce 1.929.909 Kč. Při rozhodování o pozbytí účinnosti uvedeného rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku správce daně využil informace získané z daňového řízení týkajícího se daně z převodu nemovitostí. Správce daně zjistil, že žalobce s manželkou kupní smlouvou ze dne 28. 2. 2011 prodali rekreační chatu č. e. 548 stojící na pozemku parc. č. st. 421/2, včetně tohoto pozemku, a ideální polovinu pozemku parc. č. 651/20 v katastrálním území Seč za sjednanou kupní cenu 1.000.000 Kč. Na základě tohoto zjištění dospěl správce daně k závěru, že došlo ke změně majetkových poměrů žalobce a pominuly podmínky, za nichž bylo vydáno rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku.

Žalobce připomněl, že již v odvolání popsal, že se po zániku zástavního práva na svých nemovitostech rozhodli prodat polovinu chaty, protože dlužili peníze, které si vypůjčili na úhradu finančnímu úřadu, a nemohli si dovolit jezdit na vzdálenou chatu, udržovat její stav a provoz. Žalobce konstatoval, že chata byla v dost špatném technickém stavu a obdrželi by za ni nízkou prodejní cenu, proto jim realitní znalec doporučil technický stav zlepšit, aby dosáhli příznivější prodejní ceny. Vypůjčili si další prostředky a v roce 2010 podle svých možností opravovali chatu. Žalobce namítal, že při prominutí zbytku penále mu nebylo sděleno, že nesmí nic prodat a že v případě prodeje má uhradit prominutý daňový nedoplatek. Účelem prominutí zbytku penále podle žalobce bylo dát jeho rodině možnost vzniku další ekonomické prosperity a rozvoje podnikatelské aktivity k zajištění potřeb rodiny.

Dále žalobce nesouhlasil s postupem správce daně a odvolacího orgánu podle ustanovení daňového řádu upravujících poseckání daně. Podle žalobce nedošlo ke změně podmínek, na základě kterých bylo vydáno rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku, zejména nedošlo ke změně žalobcových majetkových poměrů. V době rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku (ke dni 21. 9. 2009) tvořily majetek ve společném jmění manželů žalobce a J. Z. rekreační objekt č. e. 548 na pozemku parc. č. st. 421/2, včetně tohoto pozemku, v katastrálním území Seč, zemědělská usedlost č. p. 50 na pozemku parc. č. st. 29, včetně tohoto pozemku, objekt k bydlení č. p. 118 na pozemku parc. č. st. 26, včetně tohoto pozemku, jiné stavby bez č. p. a č. e. na pozemku parc. č. st. 28, včetně tohoto pozemku, a pozemek parc. č. 2/3 v katastrálním území Strupčice. Žalobce tvrdil, že pokud došlo na základě kupní smlouvy ze dne 28. 2. 2011 k prodeji části uvedených nemovitostí za cenu

1.000.000 Kč, nedošlo ke změně majetkových poměrů, neboť hodnota majetku ve společném jmění žalobce a J. Z. zůstala stejná. Vyplacením kupní ceny došlo podle žalobce jen k transformaci nemovitého majetku na ekvivalent v podobě finančních prostředků, suma majetku žalobce zůstala stejná.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že prominutí daňového nedoplatku podle § 65 zákona o správě daní a poplatků mělo charakter posečkání s úhradou daně na předem neurčenou dobu, dokud trvaly podmínky, za nichž bylo vydáno příslušné rozhodnutí. V případě prominutí daňového nedoplatku nedošlo k zániku tohoto nedoplatku, ale k odložení povinnosti tento nedoplatek uhradit s tím, že pominou-li podmínky, za nichž byl nedoplatek prominut (např. v důsledku změny majetkových poměrů), správce daně rozhodnutím osvědčí pominutí podmínek a stanoví lhůtu k zaplacení nedoplatku. Žalovaný dodal, že v daňovém řádu byl institut prominutí daňového nedoplatku nahrazen tím, že jednotlivé důvody prominutí byly převzaty jako další důvody pro posečkání daně.

Dále žalovaný uvedl, že žalobce před vydáním rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku tvrdil, že jeho chata je zanedbaná a vznikla tam plíseň. Ke zhodnocení rekreační chaty podle žalovaného došlo v roce 2010, kdy žalobce s manželkou chatu opravovali. Již tím mohlo podle žalovaného dojít ke změně majetkových poměrů žalobce. Žalovaný dodal, že ke změně poměrů pak rozhodně mohlo dojít tím, že žalobce s manželkou chatu prodali a získali finanční prostředky 1.000.000 Kč. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že hodnota jimi vlastněného majetku zůstala stejná, neboť je zřejmé, že hodnota dříve zanedbané chaty se po provedených opravách musela zvýšit. Rekreační chatu navíc podle žalovaného nelze považovat za majetek, který žalobce nezbytně potřeboval k uspokojování svých potřeb a potřeb své rodiny, neboť k zajištění jejich bydlení sloužila jiná nemovitost.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce měl v daňovém řízení opakovanou možnost prokázat své tvrzení, že přes nabytí prostředků z prodeje chaty se jeho majetkové poměry nezměnily. Správce daně v této souvislosti žalobce vyzýval a dal mu možnost svá tvrzení doložit. Žalobcem uvedené údaje však podle žalovaného byly jen velmi obecné, a správce daně tak nemohl tato tvrzení prověřit a učinit závěr o sociálních a majetkových poměrech žalobce.

Žalobce v replice k vyjádření nesouhlasil s názorem žalovaného na změnu majetkových poměrů na straně žalobce. Zdůraznil, že rekreační chatu s manželkou vlastnili již v době vydání rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku a odvolací orgán byl s touto skutečností seznámen. Žalobce dále nesouhlasil s názorem žalovaného, že hodnota dříve velmi zanedbané chaty se po provedených opravách musela zvýšit. Žalobce sice na radu realitního znalce provedl opravu chaty, aby se zvýšila její prodejnost, nicméně ne každá oprava podle žalobce znamená zvýšení hodnoty nemovitosti. Žalobce uvedl, že aby došlo ke zvýšení hodnoty nemovitosti, musely by se provést zásadní investice, nicméně běžné opravy (malování, natírání, drobné opravy střechy) nemají v zásadě vliv na hodnotu nemovitosti, pouze na její prodejnost, neboť nemovitost navenek na zájemce lépe působí. Žalobce dále připomněl, že od roku 2009 postupně dochází k poklesu cen nemovitostí, kdy tržní hodnoty zdaleka neodpovídají jejich skutečným hodnotám. Žalobce trval na tom, že v jeho případě došlo pouze k transformaci nemovitého majetku na majetek movitý – peníze, které byly použity k zajištění nejnutnějších potřeb rodiny a na úhradu dluhů.

Podle žalobce bylo jedinou podmínkou prominutí daňového nedoplatku, aby spolu s manželkou zaplatil na účet Finančního úřadu v Bystřici nad Pernštejnem částku 317.026 Kč, což učinil. Na základě toho byl zbytek daňového nedoplatku prominut a byly uvolněny také nemovitosti blokové zástavním právem. Žalobce se domníval, že po zrušení zajišťovacího práva k nemovitostem mohl s těmito nemovitostmi volně nakládat z důvodu neexistence jakéhokoli dluhu vůči státu.

Žalobce podotkl, že rozhodnutí o zrušení rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku bylo vydáno v době, kdy § 65 zákona o správě daní a poplatků již neplatil a v té době platný daňový řád možnost zrušení uvedeného rozhodnutí nepřipouštěl. Žalobce doplnil, že podle současné právní úpravy sice nelze promíjet daňový nedoplatek, jako tomu bylo v zákoně o správě daní a poplatků, kde penalizace přesahovala doměřenou daň, ale penalizace je v současné době stanovena paušálně na 20 %, což je pro poplatníka mnohem příznivější. Správce daně podle žalobce použil nejtvrďší řešení, neboť uplatnil dikci již neplatného zákona o správě daní a poplatků.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí odvolacího orgánu soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud nejprve zkoumal postup správce daně a jeho oprávnění k vydání rozhodnutí o tom, že rozhodnutí Finančního úřadu v Bystřici nad Pernštejnem ze dne 21. 9. 2009 o prominutí daňového nedoplatku pozbývá účinnosti. V této souvislosti soud připomíná, že rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku bylo vydáno podle § 65 odst. 1 a 3 zákona o správě daní a poplatků v době jeho platnosti a účinnosti, zatímco rozhodnutí správce daně o pozbytí účinnosti zmíněného rozhodnutí bylo vydáno dne 22. 6. 2012, a tedy v době, kdy již zákon o správě daní a poplatků nebyl účinný, neboť byl od 1. 1. 2011 nahrazen daňovým řádem.

Vzhledem k tomu, že daňový řád institut prominutí daňového nedoplatku neupravuje, bylo třeba posoudit postup správce daně z hlediska přechodných ustanovení daňového řádu.

Podle § 264 odst. 1 tohoto zákona platí, že „[ř]ízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší.“ Podle § 264 odst. 2 věty první daňového řádu platí, že „[p]římě úkony, zejména rozhodnutí vydaná správcem daně, a jejich účinky ve správě daní, které nastaly do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány; to platí i pro plné moci uplatněné přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona s tím, že jejich účinky se posuzují podle tohoto zákona.“

Pro správnou aplikaci citovaných přechodných ustanovení považuje soud za nezbytné blíže popsat smysl a účel institutu prominutí daňového nedoplatku upraveného v § 65 zákona o správě daní a poplatků. Podle § 65 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků „[s]právníce daně může zcela nebo zčásti prominout daňový nedoplatek, byla-li by jeho vymáháním vážně ohrožena výživa daňového dlužníka nebo osob na jeho výživu odkázaných, nebo pokud by vymáhání nedoplatku vedlo k hospodářskému zániku daňového dlužníka, při němž by výnos z jeho likvidace byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím daňovém období. Splnění podmínek pro uplatnění tohoto ustanovení zjistí správce daně podle pomůcek.“ Podle odstavce 2 téhož ustanovení „[r]ozhodnutí správce daně o prominutí daňového nedoplatku platí jen potud, pokud trvají podmínky, za nichž bylo vydáno. Správce daně osvědčí prominutí podmínek rozhodnutím a současně stanoví lhůtu pro zaplacení nedoplatku. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné odvolání, které má odkladný účinek.“ Odstavec 3 téhož ustanovení určuje, že „[p]rominutí nedoplatku může být vázáno na podmínky, zejména na povinnost zaplatit část nedoplatku ve stanovené lhůtě.“

Z uvedených ustanovení jednoznačně vyplývá, že institut prominutí daňového nedoplatku sloužil k dočasnému odložení platební povinnosti daňového subjektu, který o prominutí nedoplatku požádal. Účelem institutu prominutí daňového nedoplatku bylo mírnit dopad placení daně na daňové dlužníky, pokud by to jinak pro ně znamenalo zásadní, ve své podstatě existenční, ohrožení. Při rozhodování podle § 65 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků uplatňoval správce daně svou diskreční pravomoc. Kritéria pro uplatnění správního uvážení byla v daném případě vymezena s ohledem na sociální, resp. ekonomickou, situaci daňového subjektu, který měl daňový nedoplatek. Také následné rozhodnutí o osvědčení prominutí podmínek pro prominutí daňového nedoplatku podle odstavce 2 citovaného ustanovení bylo založeno na správním uvážení. I při tomto rozhodování totiž správce daně vycházel z kritérií vymezených v § 65 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, popř. z podmínek, kterými byla platnost rozhodnutí o prominutí ve smyslu odstavce 3 citovaného ustanovení vázána, aplikoval je však s určitým časovým odstupem na aktuální situaci daňového subjektu. Dočasný charakter institutu prominutí daňového nedoplatku byl vyjádřen v § 65 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, podle kterého rozhodnutí správce daně o prominutí daňového nedoplatku platilo jen potud, pokud trvaly podmínky, za nichž bylo vydáno. Prominutí těchto podmínek osvědčil správce daně rozhodnutím a současně stanovil lhůtu pro zaplacení nedoplatku. Z výše uvedeného je podle názoru soudu zcela zřejmé, že prominutím daňového nedoplatku nedocházelo k zániku daňové povinnosti, nýbrž se pouze odkládala její splatnost po dobu splnění zákonných podmínek. K obdobným závěrům dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 Afs 44/2009 - 64, publ. pod

č. 2249/2011 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 21. 2. 2008, č. j. 7 Afs 19/2007 - 129, publ. pod č. 2382/2011 Sb. NSS, oba dostupné na www.nssoud.cz.

Vydal-li tedy správce daně rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku podle § 65 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, musel následně podle § 65 odst. 2 téhož zákona průběžně kontrolovat, zda trvají podmínky, za nichž bylo uvedené rozhodnutí vydáno, aby případně mohl rozhodnutím osvědčit pominutí těchto podmínek a stanovit lhůtu k zaplacení nedoplatku. Vzhledem k tomu, že podle § 264 odst. 2 daňového řádu účinky rozhodnutí Finančního úřadu v Bystřici nad Pernštejnem ze dne 21. 9. 2009 o prominutí daňového nedoplatku žalobce zůstaly zachovány i za účinnosti daňového řádu, trvala ke dni nabytí účinnosti tohoto předpisu také povinnost správce daně sledovat, zda trvají podmínky, za nichž bylo předmětné rozhodnutí vydáno. Tuto povinnost sledovat či kontrolovat trvání podmínek ve smyslu § 65 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků lze podle názoru soudu považovat za postup, který byl zahájen za účinnosti zákona o správě daní a poplatků a který se podle § 264 odst. 1 daňového řádu dokončí a práva a povinnosti z něj plynoucí se posoudí podle ustanovení daňového řádu upravujících řízení nebo postupy, které jsou mu svou povahou a účelem nejbližší.

S ohledem na výše definovaný smysl a účel institutu prominutí daňového nedoplatku podle § 65 zákona o správě daní a poplatků, který spočíval v dočasném odložení splatnosti tohoto nedoplatku, soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že svou povahou a účelem je tomuto institutu nejbližší institut posečkání daně, upravený v § 156 a § 157 daňového řádu. Ostatně důvody, pro které mohl správce daně za účinnosti zákona o správě daní a poplatků prominout daňový nedoplatek, byly od účinnosti daňového řádu včleněny mezi důvody pro posečkání daně [srov. § 156 odst. 1 písm. b) a c) daňového řádu], což jen potvrzuje blízkost předmětných institutů.

Podle názoru soudu proto správce daně postupoval zcela správně, pokud po účinnosti daňového řádu aplikoval na případ žalobce § 157 odst. 5 daňového řádu, který stanoví, že „*[n]ení-li dodržena některá z podmínek rozhodnutí o posečkání, pozbývá toto rozhodnutí účinnosti dnem jejího nedodržení; správce daně o tom vydá rozhodnutí. Rozhodnutí o posečkání pozbývá účinnosti rovněž zahájením likvidace nebo dnem účinnosti rozhodnutí o úpadku.*“ Toto ustanovení svým obsahem plně odpovídá původnímu § 65 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků s jediným rozdílem, že podle původní právní úpravy správce daně osvědčoval pominutí podmínek pro prominutí daňového nedoplatku a podle aktuální úpravy vydává rozhodnutí o tom, že rozhodnutí o posečkání, tj. i rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku vydané do 31. 12. 2010, pozbývá účinnosti. Soud proto uzavírá, že správce daně byl oprávněn vydat rozhodnutí o tom, že rozhodnutí Finančního úřadu v Bystřici nad Pernštejnem ze dne 21. 9. 2009 o prominutí daňového nedoplatku pozbylo účinnosti.

Dále se soud zabýval námitkou, že u žalobce nedošlo ke změně majetkových poměrů, neboť vyplacením kupní ceny za prodej nemovitosti se pouze transformoval nemovitý majetek na ekvivalent v podobě finančních prostředků, přičemž suma majetku žalobce zůstala stejná. S tímto názorem žalobce soud nesouhlasí, neboť za změnu majetkových poměrů nelze považovat jen změnu celkové hodnoty majetku, nýbrž také změnu jeho složení z hlediska likvidity. Základním předpokladem prominutí daňového nedoplatku je totiž vždy v první řadě

neschopnost daňového subjektu tento nedoplatek uhradit. Disponoval-li žalobce po prodeji rekreační chaty finančními prostředky, které by mohly být použity k částečné úhradě nedoplatku, jeho situace se odlišovala od toho, jak popsal své majetkové poměry v žádosti o prominutí nedoplatku podané dne 9. 10. 2007 a v jejích pozdějších doplněních, neboť tehdy o žádných prostředcích, jež by mohl použít na úhradu nedoplatku, nehovořil. Již na základě tohoto zjištění lze podle názoru soudu učinit závěr, že podmínky, za nichž bylo vydáno rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku, se změnily (netrvaly).

Pro projednávanou věc je naprosto bezpředmětné, zda provedenými úpravami rekreační chaty vzrostla její skutečná hodnota nebo jen její prodejnost a zda žalobce použil inkasované finanční prostředky na úhradu dluhů a pro potřeby rodiny, což navíc navzdory výzvě správce daně žalobce nijak nedoložil. Žádný význam pro danou věc nemá ani vývoj cen nemovitostí v České republice. Rozhodující je totiž pouze výše zmíněný fakt, že podmínky, za kterých bylo vydáno rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku, se změnily již jen tím, že vzrostla likvidita majetku žalobce, jenž prodejem chaty získal finanční prostředky využitelné k úhradě prominutého nedoplatku. Soud nepolemizuje s argumentem žalobce, že účelem prominutí daňového nedoplatku bylo umožnit žalobci a jeho rodině ekonomickou prosperitu a rozvoj podnikatelské aktivity, to vše však bylo podle názoru soudu limitováno dočasností prominutí nedoplatku a pravidly, která jednoznačně stanovil § 65 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, resp. § 157 odst. 5 daňového řádu.

Žalobce se mýlí, pokud za jedinou podmínku prominutí daňového nedoplatku považuje zaplacení částky, kterou Finanční úřad v Bystřici nad Pernštejnem uvedl v rozhodnutí o prominutí nedoplatku. Tuto dílčí podmínku stanovenou v souladu s § 65 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků totiž nelze zaměňovat s podmínkami, za kterých bylo rozhodnutí vydáno, s jejichž trváním je podle § 65 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků spjata trvání dočasného prominutí daňového nedoplatku. Soud k tomu dodává, že Finanční úřad v Bystřici nad Pernštejnem v rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku žalobce s odkazem na § 65 odst. 1 a 2 zákona o správě daní a poplatků výslovně poučil o tom, že toto rozhodnutí platí jen potud, pokud trvají podmínky, za nichž bylo vydáno. Toto poučení plně odpovídá tehdy platné zákonné úpravě, jejíž neznalost navíc žalobce neomlouvá. Zmíněné poučení se nadto ani logicky nemůže vztahovat k podmínce zaplacení částky uvedené v rozhodnutí o prominutí nedoplatku, neboť tato podmínka byla jednorázová a postrádalo by smysl sledovat její trvání.

Z povahy institutu prominutí daňového nedoplatku jakožto dočasného odkladu splatnosti nedoplatku pak podle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že žalobce byl povinen i po vydání rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku nadále brát v potaz skutečnost, že daňový nedoplatek trvá, pouze dočasně není splatný. Žalobce tudíž nemohl volně podle své úvahy prodávat majetek a inkasovat finanční prostředky, aniž by riskoval možné zesplatnění tohoto nedoplatku. Důvodná není ani námitka žalobce, že mu nebylo sděleno, že nesmí nic prodat a v případě prodeje má uhradit daňový nedoplatek. Podle názoru soudu nebyly daňové orgány povinny žalobce takto podrobně poučovat. Plně postačovalo shora uvedené poučení odpovídající znění § 65 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že rozhodnutí správce daně i napadené rozhodnutí odvolacího orgánu byla vydána v souladu s právními předpisy. Žalobu vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 13. května 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová